

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11To/32/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124011381
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Bašistová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124011381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Lucie Bašistovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.11.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/41/2024 zo dňa 13.05.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, A.,

je vinný, ž e

- dňa 10.06.2023 okolo 01.00 hod. pred rodinným domom na adrese C. D. XX E. A. napadol B. F. tým spôsobom, že sa na neho zahnal rukou, po čom sa otočil, a tak ho päťami v presne nezistenom počte rán udieral do zadnej časti hlavy, krku, ramena a chrbta, čím B. F. spôsobil pomliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ľavého ramena a pomliaždenie a kožnú odreninu pravého predlaktia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia 18 až 20 dní, a potom obrátil svoj útok voči osobnému motorovému vozidlu vo vlastníctve B. F. značky Škoda Superb EVČ: A., na ktoré hodil plastový kontajner, ktorý sa nachádzal pri bráne domu, čím B. F. spôsobil škodu na majetku 1 200 Eur,
t e d a

- úmyselne ublížil na zdraví inému,
- poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona účinného od 06.08.2024,
- prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona účinného od 06.08.2024.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona s t a n o v u j e skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovaný je p o v i n n ý z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenému B. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. X/X, H., škodu vo výške 1.865,- eur (jedentisícosemstošesťdesiatpäť eur) a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., Prešov, Kúpeľná 5, IČO : 35 937 874, škodu vo výške 135,91 eur (stotridsaťpäť eur a deväťdesiatjeden centov), a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/41/2024 zo dňa 13.05.2025 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. D. XX, A., uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, na tom skutkovom základe, že

- dňa 10.06.2023 okolo 01.00 hod. pred rodinným domom na adrese C. D. XX E. A. napadol B. F. tým spôsobom, že sa na neho zahnal rukou, po čom sa otočil, a tak ho päťami v presne nezistenom počte rán udieral do zadnej časti hlavy, krku, ramena a chrbta, čím B. F. spôsobil pomliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ľavého ramena a pomliaždenie a kožnú odreninu pravého predlaktia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia 18 až 20 dní, a potom obrátil svoj útok voči osobnému motorovému vozidlu vo vlastníctve B. F. značky Škoda Superb EVČ: A., na ktoré hodil plastový kontajner, ktorý sa nachádzal pri bráne domu, čím B. F. spôsobil škodu na majetku 1 200 Eur.

Za to mu bol uložený podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich ani priťažujúcich okolností, § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu stanovil skúšobnú dobu 1 rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenému B. F., nar. X.X.XXXX, trvale bytom G. X/X, H. sumu 1865 eur a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s. – Prešov, Kúpeľná 5, Prešov, IČO: 35 937 874 sumu 135,91 eur a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Obžalovaný podal proti tomuto rozsudku, proti všetkým jeho výrokom, ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil, s poukazom na ustálenú súdnu prax a z nej vyplývajúcu zásadu objektívnej pravdy vyžadujúcej, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nie o nejakú domnelú pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú variantu, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Z toho teda plynie, že alternatívne skutkové zistenia sú zásadne neprípustné. (R 1/1966) Tam, kde nemožno bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti (objektívnej pravde), volí súd tú ktorá je pre obvineného priaznivejšia teda pri svojom rozhodovaní postupuje podľa zásady in dubio pro reo. Priebeh takéhoto skutku, ktorý je mu kladený za vinu, je nepravdivý a je v rozpore s objektívnou pravdou. Pri skúmaní hľadiska spoločenskej škodlivosti, ktorá je obligatórnou podmienkou uplatnenia trestnej zodpovednosti, je potrebné zvoliť riešenie, ktoré má za cieľ napomôcť k odlíšeniu trestných činov, ktoré by sa nemali považovať za trestné činy (najmä priestupky a iné správne delikty), hoci zdanlivo napíňajú znaky niektorých skutkových podstát a najmä pri použití výkladu tých znakov trestných činov, ktoré nemajú jasnú spodnú hranicu, napr. znakov „hrubej neslušnosti, výtržnosti“ a ich odlíšenie od konaní definovaných ako priestupky. Z výpovedí svedkyne v prípravnom konaní vyplýva, ako aj z jeho výpovede, že on bol osobou, ktorá bola napadnutá B. F., ktorý už počas jazdy taxíkom mal mocenské, silácke a agresívne reči a správanie a on sa len bránil neprimeraným útokom B. F., ktorý ho začal slovne napádať už počas cesty taxíkom domov a neskôr pred rodinným domom, kde býva, mu B. F. vystriekal slzný sprej do tváre, čo potvrdila aj svedkyňa, a to tak, že na schodoch zacítila, ako ju začínajú štípať ústa a nos. Taktiež vystriekanie slzného plynu do jeho tváre potvrdil aj B. F., ktorý volal na operačné stredisko 158, kde operátorovi oznámil, že „nastriekal som mu slzák“, pričom vo svojich výpovediach, ktoré menil, raz slzák ani

nepoužil, alebo ho držal len v ruke, alebo pripustil, že mu mohlo niečo z neho vystreknúť. Zo zápisnice z obhliadky veci zo dňa 10.06.2023 bod II. opisná časť, vyplýva, že na vozidle sa nachádzajú aj ďalšie poškodenia, ktoré sú staršieho obdobia a nesúvisia s oznámeným poškodením, čo vyvoláva otázku, či k poškodeniu, ktoré popisal B. F., vôbec došlo, resp. či je technicky možné spôsobiť takéto poškodenia vysypaním plastového kontajnera, ktorý bol podľa výpovede B. F. naplnený, tak jeho váha by odhadom mohla byť 30 - 40 kg a osoba s nastriekaným slzným plynom v tvári paralyzovaná, či by bola schopná takýto kontajner použiť. Odvolateľ má za to, že nebola naplnená skutková podstata žalovaného trestného činu výtržníctva, ktorá spočíva, okrem iného, v tom, že páchatel' sa dopustí výtržnosti tým, že napadne iného a tým sa dopustil hrubej neslušnosti na mieste verejnosti prístupnom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách ods. 2 § 10 Tr. zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív). Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona, je záverom právnym. Tento právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako, ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektíve prečinu, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale na jeho naplnenie treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol prečin spáchaný a zo všetkých relevantných dôkazov. Naplnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona pri prečine výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona z pohľadu, či je jeho závažnosť nepatrná so zreteľom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a v danej veci, nie je preukázané. Zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o vine zo spáchania skutku naplňujúceho prečiny mimo rozumných pochybnosti zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov oboch prečinov aj preukázaním materiálneho korektívu. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu v danom prípade sa tak nestalo. Nie každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil na mieste verejnosti prístupnom, musí vždy naplňovať skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona aj z pohľadu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona (NS SR Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 1 Tdo 51/2015). Pravdou je, že poškodený F. po tom, čo mal uhradené za službu – TAXI, vystúpil z motorového vozidla a fyzicky ho napadol tak, že pred bránou do dvora mu nastriekal slzný plyn do tváre a vulgárne mu pri tom nadával, keď vchádzal domov na dvor, na ktorý má prístup ktokoľvek. Na mieste verejnosti prístupnom sa tým dopustil hrubej neslušnosti práve poškodený. Zistené konanie, ktorým sa bránil útoku vedenému poškodeným, nie je možné právne kvalifikovať i ako prečin výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, práve v dôsledku absencie materiálneho korektívu v intenciách § 10 ods. 2 Tr. zákona. Vzhľadom na vyjadrené skutočnosti, viažuce sa na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je závažnosť prečinu nepatrná. V danom prípade súd nevyhodnotil agresívny útok poškodeného po tom, čo už mal za svoju TAXI službu zaplatené a bezdôvodne vystúpil z motorového vozidla, použil slzný plyn, ktorý mu nastriekal do tváre v plnej dávke, pričom takémuto útoku sa bránil, čo je potrebné kvalifikovať ako použitie nutnej obrany v zmysle § 25 ods. 1 Tr. zákona. Pretože sa v mnohých prípadoch nedajú vytýčiť žiadne objektívne nálezy, čiže nijaké viditeľné alebo merateľné škody, je podvrtnutie krčnej chrbtice veľmi sporná téma, pričom aj samotný znalec vo svojej výpovedi uviedol, že zranenie môže byť spôsobené aj prudkým brzdením. Liečba podvrtnutia krčnej chrbtice je symptomatická. Vedecké štúdie ukázali, že dlhšie šetrenie a nosenie korzetu hojenie poranenia krčnej chrbtice skôr spomaľujú, než urýchľujú. Dnes sa odporúča, po krátkom šetrení trvajúcim maximálne dva až tri dni, čo najrýchlejšie sa vrátiť k normálnym všedným aktivitám a podporovať liečebný proces liečebnou gymnastikou zameranou na cvičenia šije. Tento program tréningu môže vysvetliť lekár, psychoterapeut alebo chiropraktik. Ústavný súd konštatuje, že výsledkami znaleckého dokazovania nemožno nahrádzať dôkazy vo veci samej, resp. voľné hodnotenie dôkazov zo strany súdu (m. m. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tdo 6/2021 zo 4. júla 2021). Z doposiaľ zadovaných dôkazov nemožno v rámci špecifikácie skutku, ktorú si súd osvojil, plne s jeho špecifikáciou obžaloby a to v tom, že sa skutku dopustil, súhlasiť. Princíp subsidiarity trestnej represie vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo, t. j. predovšetkým v tých prípadoch, kde iné právne prostriedky zlyhávajú alebo nie sú efektívne. Pri prečine ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona je nevyhnutné posudzovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné

správanie páchatel'a a obeť pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel [§ 15 písm. a), b)] smerujúci k spôsobeniu ublíženia na zdraví. R 22/1968: K naplneniu subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona nestačí, že páchatel' konal úmyselne, ale musí byť preukázané, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu následku uvedeného v tomto ustanovení, t. j. k spôsobeniu ublíženia na zdraví. „V zmysle § 123 ods. 2 Tr. zákona ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života.“ Za ublíženie na zdraví možno považovať taký stav (ochorenie, poranenie), ktorý porušením normálnych telesných alebo duševných funkcií sťažuje výkon obvyklej činnosti, alebo má iný vplyv na obvyklý spôsob života poškodeného a ktorý vyžaduje lekárske ošetrovanie, aj keď nezanecháva trvalé následky. (ČENTEŠ, J. a kol.: Trestný zákon – Veľký komentár. Bratislava: EUROKÓDEX, 2013. ISBN 978-80-8155-020-1). Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, konkrétne pre úmysel privodiť následok uvedený v § 156 ods. 1 Tr. zákona, je potrebné rozhodnúť v prospech obvineného a neuznať ho vinným z tohto prečinu. Okresný súd, podľa názoru odvolateľa, v odôvodnení napadnutého rozsudku málo podrobne, nelogicky a neopierajúc sa o jeho argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch dokazovania (výpoveď obžalovaného a svedkyne) nevysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o nevine obžalovaného. Podľa ustálenej súdnej praxe, judikatúry všeobecných súdov, ako aj samotného ústavného súdu, ktorý vo viacerých svojich nálezhoch konštatoval, že uznať obžalovaného za vinného možno iba na základe dostatočne a jasne preukázaných faktov a nie iba na základe nejakej pravdepodobnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolateľ považuje svoje odvolanie za dôvodné a tomuto navrhuje vyhovieť a preto navrhol krajskému súdu, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal svoje odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Na základe prieskumnej povinnosti krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu, práva na obhajobu, náležitého zistenia skutkového stavu veci, voľného hodnotenia dôkazov, ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Tr. poriadku. Okresný súd tak dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. Aj keď okresný súd zistené skutkové okolnosti, ako to vyplýva z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, v zásade správne ustálil, následne ich ale nesprávne právne posúdil.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že obžalovaný sa prostredníctvom obhajcu vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval zo svojho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Pokiaľ ide o odlišný názor strany trestného konania na hodnotenie vykonaných dôkazov, tento nie je pre súd záväzný, nakoľko súd postupuje pri hodnotení dôkazov na základe zákonného oprávnenia a povinnosti uvedeného v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, a preto, pokiaľ sa súd od názoru hodnotiacej strany trestného konania odchyľi, no dodrží pravidlo stanovené v tomto ustanovení Trestného poriadku, nedochádza tým k porušeniu práv tejto strany trestného konania.

Pokiaľ ide o vinu obžalovaného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku v odôvodnení logicky uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Okresný súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Pochybil však pri posudzovaní viny obžalovaného aj z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktoré pochybenie napravil krajský súd, keďže toto bolo v neprospech obžalovaného.

Aj keď obžalovaný počas celého trestného konania popieral spáchanie skutku, poukazujúc primárne na skutočnosť, že poškodeného nenapadol, po zaplatení vystúpil z taxíka, poškodený mu vulgárne nadával, cítil ako mu nastriekal slzný plyn do tváre, preto pri tom mával rukami a zacítil, že niečo trafil, ale nevedel čo, nevedel uviesť, či poškodený mohol utpieť také zranenia, ani nevedel uviesť, čo sa v tej rýchlosti udialo a ako vznikla poškodenému škoda, krajský súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú jeho vinu a na ktoré podrobne a presvedčivo poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný A. B. spáchal skutok v zmysle podanej obžaloby a vylučujú prijatie iného záveru. Jedná sa o nasledujúce priame aj nepriame dôkazy, ktoré boli v trestnom konaní zabezpečené procesným spôsobom a všetky tieto dôkazy na seba nadväzujú aj v časovej súvislosti.

V prvom rade je potrebné uviesť, že samotný incident, ku ktorému došlo po medzi poškodeným a obžalovaným, nepopiera ani samotný obžalovaný. Z výpovede tak obžalovaného, ako aj poškodeného vyplynulo, že incidentu predchádzal slovný konflikt medzi nimi dvoma už počas jazdy v taxíku, ktorý sa snažila uklidniť priateľka obžalovaného I. J.. Ani obžalovaný a ani poškodený nepopreli incident po vystúpení z taxíka pred rodinným domom na adrese C. D. XX, aj keď každým z nich bol odprezentovaný v inej verzii. Kým obžalovaný tvrdil, že poškodený na neho po tom, ako zaplatil a vystúpil z taxíka, bezdôvodne zaútočil slzným plynom, poškodený konflikt opísal tak, že po tom, ako obžalovaný zaplatil, vystúpil z taxíka, prišiel k nemu, v tom čase on už tiež vyšiel z auta von a tam ho bezdôvodne napadol a následne mu hodil do auta kontajner so sklom.

Nie je ničím výnimočným, ak v trestnom konaní proti sebe existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si odporujú, väčšinou slovo poškodeného proti slovu obžalovaného. V tomto prípade obžalovaný popieral akékoľvek úmyselné fyzické napadnutie poškodeného, pripustil len akési mávanie rukami pri obrane po zasiahnutí slzným plynom. Ku vzniku zranení poškodeného, ani ku vzniku škody na jeho vozidle sa obžalovaný vyjadriť nevedel.

Vyššie uvedená obrana obžalovaného bola, aj podľa názoru krajského súdu, vyvrátená priamym dôkazom, a to podrobnou výpoveďou svedka poškodeného B. F. k okolnostiam, za ktorých malo dôjsť ku spáchaniu skutku, z výpovede ktorého vyplýva, že už počas jazdy v taxíku sa obžalovaný dotazoval sumy s tým, že mu začal hovoriť, že mu rozbije hlavu, že nebude platiť za taxík, čo sa mu nepáčilo, žena sa za neho ospravedlnila a keď došli na adresu, zaplatili, on im dal bloček a ostal vo vozidle. Následne však z auta vystúpil, a to z dôvodu, že obžalovaný sa mu vyhrážal a tresol dverami, preto predpokladal konflikt, obžalovaný po vystúpení z auta prišiel k nemu a napadol ho údermi do oblasti hlavy a krku. Keď dostal úder do temena hlavy, skočil do auta, obžalovaný zobral kontajner a obsah z kontajnera vysypal na vozidlo, čím mu spôsobil poškodenie dverí, predného stĺpika a panoramatickej strechy. Pripustil, že možno skúsil použiť na svoju obranu slzný plyn, ale tento bol prázdny, nevystriekol, možno mu niečo stieklo na ruku. Ihneď po incidente z miesta, kde došlo k útoku, volal na tiesňovú linku.

Do série usvedčujúcich dôkazov je možné zaradiť aj závery K. K. C., znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, z ktorých vyplýva, že poškodený utrpel pomliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podvrtnutie krčnej chrčtice, pomliaždenie ľavého ramena, pomliaždenie a kožnú odreninu pravého predlaktia, ktoré boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, ktoré

pôsobili na uvedené miesto malou až strednou silou a prudkosťou a s najväčšou pravdepodobnosťou pri viacerých úderoch do uvedených oblastí otvorenou alebo zatvorenou dlaňou spôsobených druhou osobou. Zo súdnolekárskeho hľadiska ide o poranenie ľahké, ktoré si nevyžadujú špecifickú chirurgickú liečbu, iba šetrenie, dezinfekciu kožnej odreniny a k úplnému vyhojeniu spravidla dochádza za 5 - 6 dní. V prípade podvrtnutej krčnej chrbtice ide o stredne ťažké poranenie, ktoré si vyžaduje špecifickú chirurgickú liečbu v spojení s fixačným golierom a šetrením a užívaním liekov a masťami na tlmenie bolesti a urýchlenie vstrebávania a k úplnému vyhojeniu dochádza spravidla za 18 - 20 dní. Pri pomliaždení ľavého ramena ide o poranenie stredne ťažké a k úplnému vyhojeniu dochádza za 18 - 20 dní. Menovaný nebol v čase po úraze v bezvedomí, nebol pripútaný na lôžko, nemal úporné bolesti, ani nebol odkázaný na pomoc druhej osoby a bol obmedzovaný nosením fixačného goliera a bolesťami v mieste poranení v trvaní 18 - 20 dní. Výška odškodnenia za bolesť predstavuje sumu 1.565,- eur. Pri použití slzotvorného plynu voči osobe dochádza k zasiahnutiu očí a dýchacích ciest, čo sa prejavuje výrazným pocitom štipania očí, slzením, sťaženým dýchaním a zasiahnutá osoba nemusí byť paralyzovaná, ale naopak to môže pociťovať ako nepríjemný útok voči svojej osobe a môže reagovať obranou proti tomuto spreju. Samotné použitie slzotvorného spreja neznamená automaticky ochranu osoby, ktorá tento plyn použila v úmysle odvrátiť útok.

Z uvedeného vyplýva, že na rozdiel od poškodeného, ktorého svedecká výpoveď korešponduje so závermi znaleckého posudku, výpoveď obžalovaného ohľadne ním prezentovanej verzii incidentu, že medzi ním a poškodeným nedošlo k fyzickému incidentu tak, ako to vyplýva z výpovede poškodeného, so závermi znalca ohľadom mechanizmu vzniku poranení nekorešponduje. Obžalovaný pripustil len mávanie rukami, avšak v takom prípade by, podľa názoru súdu, nebolo možné, aby poškodený utrpel uvedené poranenia, verzia obžalovaného teda nekorešponduje so záverom znalca o tom, že tieto boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na uvedené miesto malou až strednou silou a prudkosťou a s najväčšou pravdepodobnosťou pri viacerých úderoch do uvedených oblastí otvorenou alebo zatvorenou dlaňou spôsobených druhou osobou.

Do série usvedčujúcich dôkazov je potrebné tiež zaradiť záznam Operačného strediska ohľadne oznamovateľa B. F.. Bol taktiež oboznámený prepis z hovoru na linku 158, z ktorého je zrejmé, že poškodený bezprostredne po útoku priamo z miesta incidentu privolať hliadku polície a tejto oznámil fyzické napadnutie obžalovaným, ako aj ním spôsobené poškodenie jeho vozidla.

Spôsobenie zranení poškodeného (nie ich príčinu a mechanizmus) preukazuje lekárska správa z ošetrenia poškodeného zo dňa 10.06.2023 s konštatovaním, že poškodený udával napadnutie klientom po jazde (pracuje ako taxikár), po vyšetrení poškodeného boli stanovené diagnózy: pomliaždenie predlaktia vpravo; podvrtnutie chrbtice a kontúzia hlavy, s dobou liečenie 7 - 42 dní, iné povrchové poranenie predkolenia: odrenina vľavo, iné povrchové poranenie pravého kolena: odrenina; pomliaždenie hrudníka vľavo, udretie, bitie, kopnutie inou osobou. Podľa zistenia lekára boli zranenia spôsobené napadnutím, údermi pästou do oblasti hlavy, uvedené zranenia mohli byť spôsobené tak, ako to udáva poškodený.

Rozsah poškodení na motorovom vozidle je zrejмый aj zo zápisnice o ohliadke miesta činu, fotodokumentácie a zo zápisu o poškodení motorového vozidla. Výška spôsobenej škody bola ustálená kalkuláciou nákladov na opravu vypracovanej poisťovňou Kooperatíva a.s. Okresný súd na hlavnom pojednávaní oboznámil kalkulácia nákladov na opravu rozpočtom auta poškodeného, a to v celkovej sume 1.375,12 eur a kalkulácia nákladov na opravu v sume 1.299,06 eur.

Na základe takto vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že skutok tak, ako sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal a že ho spáchal obžalovaný.

Zohľadňujúc vyššie, aj podľa názoru krajského súdu, je na mieste konštatovanie, že takto vykonané dôkazy vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov na seba naväzujúcich vyúsťujúcich do vyslovenia v podstate zrejmeho záveru v tom, že zranenie, ktoré dňa 10.06.2023 asi o 01.00 hod. boli spôsobené poškodenému, majú priamy súvis s jeho fyzickým napadnutím zo strany obžalovaného. Takýto záver je primárne potrebné vidieť pri zohľadnení záverov znaleckého posudku K. K. C. k posúdeniu charakteru zranení u poškodeného, k pravdepodobnému mechanizmu ich vzniku a v neposlednom rade aj vo vzťahu k následkom spôsobených tomuto poškodenému. Závery znaleckého posudku K. K. C. pritom

priamo korešpondujú so zabezpečenou lekárskou správou o zranení poškodeného, ktoré jednoznačne nasvedčuje taký mechanizmus, aký uvádza sám poškodený.

K odvolacej námietke obžalovaného, ohľadne hodnotenia výpovede poškodeného, má krajský súd za potrebné uviesť, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka poškodeného k obžalovanému, teda či svedok s obžalovaným nie je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Výpoveď poškodeného, aj podľa názoru krajského súdu, poskytovala ucelený obraz o priebehu skutkového deja tak, ako bol uvedený v obžalobe, preto nie je dôvod neveriť tvrdeniam poškodeného, ktorý vypovedal k okolnostiam žalovaného skutku spontánne, presvedčivo a bez zjavnej motivácie a snahy obžalovanému zámerne priťažovať. Výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní sa neodchyľovala od jeho výpovedí v prípravnom konaní, pričom jeho výpoveď korešponduje s vykonanými dôkazmi. Vo veci vypracovaný znalecký posudok K. K. C. len verifikuje skutočnosti uvádzané poškodeným, že pri incidente s obžalovaným utrpel zranenie a rovnako tak sú verifikované aj lekárskou správou zo dňa 10.06.2023 z prvotného ošetrenia poškodeného vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v Prešove. Správa poisťovne Kooperatíva a.s. potvrdzuje tvrdenia poškodeného o škode na jeho vozidle. Ak obžalovaný spochybňuje vierohodnosť poškodeného, krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že zo spisu nevyplýva žiadny alebo akýkoľvek iný motív vypovedať v neprospech obžalovaného. Poškodený ostal na mieste incidentu, odkiaľ ihneď po útoku privolať hliadku polície a počkal do jej príchodu. Nelogickou sa preto javí obrana obžalovaného, že poškodený mal z vozidla vystúpiť po tom, ako mu obžalovaný zaplatil za jazdu a tohto napadnúť slzným plynom. Pritom nemožno opomenúť, že svedok, na rozdiel od obžalovaného, má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Preto postup konajúceho súdu, ktorý vychádzal aj z výpovede poškodeného pri ustálení priebehu skutkového deja, krajský súd považuje za správny, keďže uvedené vyplývalo z vykonaného dokazovania.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že na vozidle boli škody aj staršieho dáta, čo vyvoláva otázku, či k poškodeniu vôbec došlo, krajský súd poukazuje na to, že skutočnosť, že motorové vozidlo bolo poškodené, taktiež vyplýva z výpovede poškodeného, ako aj z fotodokumentácie.

Žalovaného prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona sa dopustí, kto zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu. Objektom trestného činu je vlastnícke právo (neporušenosť a použiteľnosť veci). Predmetom útoku je preto cudzia vec. Konanie spočíva v tom, že páchatel vec zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou. Hodnota poškodenej veci nie je rozhodujúca, rozhodujúcou skutočnosťou je výška spôsobenej škody na veci, a to minimálne malá škoda. Malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 700,- eur. Z hľadiska zavinenia ide o úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, spočívajúcu v spochybňovaní znalcom konštatovaného zranenia u poškodeného, a to podvrtnutia krčnej chrbtice, krajský súd má za potrebné zdôrazniť, že obžalovaný mal možnosť na hlavnom pojednávaní dňa 13.05.2025 vypočuť si znalca K. K. C., ktorý znalecký posudok v tejto veci podal. Po spontánnom výsluchu znalca okresný súd umožnil stranám vypočuť znalca, pričom obžalovaný ostal v rámci výsluchu znalca pasívny, vyjadril sa len k výpovedi znalca v zmysle, že nemá vedomosť o tom, ako mohli vzniknúť poškodenému konštatované poranenia a obhajca sa v rámci výsluchu znalca zameral len na zodpovedanie otázky, ako sa správa osoba, ktorej bol strieknutý slzotvorný plyn. Pokiaľ ide o znalcom konštatované podvrtnutie krčnej chrbtice, z lekárskej správy zo dňa 10.06.2025 vyplýva, že poškodený pri prvotnom ošetrení uviedol napadnutie neznámou osobou, kedy bol udieraný do oblasti temena hlavy a krku, pričom bolesti krku uvádzal aj na kontrolnom

ošetrení dňa 13.06.2025, čo vyplýva z lekárskej správy K. D. C.. Na uvedenom sa nič nezmenilo ani pri následnej kontrole u K. C. dňa 19.06.2025, kde sa poškodený naďalej sťažoval na citlivosť a obmedzenia hybnosti krčnej chrbtice. Krajský súd tak konštatuje, že zhodnotením lekárskeho posudku K. C., nezistil také skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery znalca o rozsahu poranení, ktoré poškodený utrpel pri predmetnom skutku.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku obžalovaného, že konal v nutnej obrane, po tom, ako bol zo strany poškodeného zasiahnutý slzotvorným plynom. Krajský súd, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, poukazuje na okresným súdom správne a logicky ustálenú skutkovú verziu deja, kedy mal za dostatočne preukázané, že útočníkom bol práve obžalovaný, kedy poškodený vysvetlil okolnosti týkajúce sa použitia slzného plynu, kedy pripustil, že ho použil, ale ten bol prázdny. Tvrdenie obžalovaného, že konal v nutnej obrane, vyvracajú dôkazy, ktoré na seba nadväzujú a preukazujú, že práve obžalovaný bol útočníkom, ktorý viedol útok proti poškodenému, opakovane a nielen proti telesnej integrite poškodeného, ale aj proti jeho majetku, kedy obžalovaný hodil na auto poškodeného plastový kontajner so sklom. Z výpovede obžalovaného pritom vyplýva, že po zásahu slzným plynom už len mával rukami. Uvedené tvrdenie obžalovaného, podľa názoru krajského súdu, postráda logiku, keď sa obžalovaný na jednej strane bráni okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť, teda že konal v nutnej obrane, na strane druhej však popiera akýkoľvek útok na poškodeného, pripustil len akési mávanie rukami, možno niečo trafil, nevie, ako mohol obžalovaný k uvedeným zraneniam prísť, on ho nenapadol. Táto obrana obžalovaného nekorešponduje s následkami v podobe zranení poškodeného a je aj v rozpore so závermi znalca K. K. C.. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že základom nutnej obrany je skutočnosť, že sa proti osobe vedie útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. V danom prípade však z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by takáto situácia nastala. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd túto obranu obžalovaného vyhodnotil ako účelovú a tendenčnú v snahe zbaviť ho trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

S poukázaním na vyššie uvedené mal aj krajský súd za to, že ustálené skutkové zistenia sú opodstatnene prezentované v skutkovej vete rozsudku. Tieto sú výsledkom hodnotenia dôkazov, z ktorých je možné vyvodiť záver o nepochybnom preukázaní, že k zraneniu poškodeného a jeho vozidla došlo na základe konania obžalovaného, pričom medzi jej konaním a spôsobeným následkom je aj príčinná súvislosť. Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správne právne posúdenie konania obžalovaného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona.

Ustáleným konaním obžalovaný, podľa názoru okresného súdu, nepochybne naplnil aj skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, keďže sa obžalovaný dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného. S uvedeným záverom okresného súdu sa krajský súd nestotožňuje, a to z nasledujúcich dôvodov.

Skutková veta výroku o vine totiž neobsahuje rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný naplnil formálne znaky uvedeného trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Z jej obsahu nevyplýva, že by sa obžalovaný dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného. Z popisu skutku nevyplýva, že by malo ísť o miesto verejnosti prístupné. Skutková veta bližšie nešpecifikuje, kde sa miesto incidentu malo nachádzať, naznačuje len, že sa skutok mal stať pred rodinným domom na ul. C. D., pričom nie je uvedené, o aké konkrétne miesto má ísť, či skutočne mohlo ísť o miesto verejnosti prístupné, za ktoré sa považuje každé miesto, kam má prístup široký okruh ľudí individuálne neurčených a kde sa tiež spravidla zdržiava viac ľudí, takže hrubú neslušnosť alebo výtržnosť môžu postrehnúť viacerí ľudia, hoci v čase činu tam nemusia byť prítomní. V zmysle trestnoprávnej teórie musí skutková veta výroku o vine obsahovať úplný a konkrétny popis skutku tak, aby bolo možné podriaďiť ho pod konkrétnu skutkovú podstatu trestného činu. Podľa ustálenej judikatúry, nestačí len konštatovanie právnej kvalifikácie, ale skutková veta musí výslovne a konkrétne obsahovať všetky rozhodujúce znaky skutkovej podstaty trestného činu, inak nie je možné skutok právne kvalifikovať. Neúplná skutková veta je právne vágna, spôsobuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu a v dôsledku toho nie je spôsobilá byť základom pre vyhlásenie výroku o vine. Zistené konanie obžalovaného tak nebolo možné preto právne kvalifikovať aj podľa vyššie citovaného ustanovenia Trestného zákona, vzhľadom na absenciu formálnych znakov. Pochybil okresný súd, keď skutok obžalovaného posúdil aj ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Zároveň

krajský súd konštatuje, že vzhľadom na to, že odvolanie podal výlučne obžalovaný a nie prokurátor, bol viazaný zákazom zmeny rozhodnutia v neprospech obžalovaného (zásada *reformatio in peius*).

Z hľadiska aplikácie tzv. materiálneho korektívu, ktorého neaplikovanie tvorí súčasť odvolacích námietok, krajský súd uvádza, že pri prečinoch je konajúci súd povinný vždy skúmať aj závažnosť prečinu, avšak pokiaľ súd uznáva vinu, nie je povinný v dôvodoch rozsudku explicitne uvádzať svoje posúdenie z hľadiska aplikácie § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná.

Citované ustanovenia Trestného zákona predstavujú výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov a zavádzajú možnosť uplatnenia materiálneho korektívu, ktorý na zmiernenie tvrdosti formálneho chápania prečinu umožňuje použitie zákonom predpokladaných materiálnych kritérií. V prípade, ak sa po zohľadnení materiálnych kritérií zistí nepatrná závažnosť konkrétneho prečinu, resp. malá závažnosť v prípade mladistvých páchatel'ov, tak výsledkom je záver, že spáchaný skutok nie je trestným činom, aj keď napĺňa všetky formálne znaky skutkovej podstaty toho ktorého prečinu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona.

Pokiaľ súd vo výroku rozsudku vinu uzná, je nepochybné, že dôvody na aplikáciu § 10 ods. 2 Tr. zákona nezistil. Čo sa týka samotnej závažnosti prečinov v prejednávanej veci, krajský súd sa v tomto smere stotožnil so záverom okresného súdu, keď materiálny korektív neaplikoval. Ani jeden z prečinov, ktorých sa obžalovaný dopustil, nevykazoval znaky nepatrnej závažnosti (§ 10 ods. 2 Tr. zákona), a to práve s poukazom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného. Bol to práve obžalovaný, kto po zaplatení za odvoz a vystúpení z taxíka, bezdôvodne vyhrotil napätú situáciu vzniknutú už počas jazdy prameniaca z jeho nespokojnosti so sumou za odvoz, a to takým spôsobom, že úmyselne fyzicky napadol poškodeného viacerými ranami päst'ou do oblasti hlavy, pričom následne od útoku neustúpil, ale v ňom pokračoval ďalej, kedy tento už smeroval na vozidlo obžalovaného. Obžalovaný tak svojším riešením prejavil hrubú mieru necitlivosti voči poškodenému, ktorý incident nijakým spôsobom nevyvolal, neeskaloval, práve naopak, pred nevyprovokovanými útokmi obžalovaného sa snažil brániť nie fyzicky, ale nasadnutím do vozidla, čo len podporuje jeho tvrdenie, že on nebol iniciátorom konfliktu. Aj vzhľadom na už spomínanú „zbytočnosť“ konfliktu, skutočnosť, že sa obžalovaný dopustil dvoch úmyselných trestných činov, z tohto jedného násilného, ako aj ďalšie okolnosti skutku, nie je podľa názoru krajského súdu, závažnosť takýchto a obdobných konaní potrebné zľahčovať cestou materiálneho korektívu. Z uvedeného výpočtu tak vyplýva, že konanie obžalovaného nemohlo byť posúdené ako nevyžadujúce si zásah trestného práva hmotného, pri ktorom sa trestnoprávne prostriedky neuplatnia (*ultima ratio*).

K námietke obžalovaného týkajúcej sa nepoužitia zásady „*in dubio pro reo*“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku, je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Krajský súd s poukazom na ucelenú reťaz a silu usvedčujúcich dôkazov dospel k záveru, že použitie zásady *in dubio pro reo* v uvedenom prípade neprichádza do úvahy.

Krajský súd rovnako dospel po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa znaky skutkových podstát prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona a dopustil sa ich obžalovaný. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne, na ktoré poukázal okresný súd, odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a takto vykonané dôkazy vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania. Obrana obžalovaného sa tak v kontexte vykonaného dokazovania javí byť účelová a tendenčná v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd na základe vyššie uvedených skutočností zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, musel ukladať obžalovanému opätovne trest a rozhodnúť aj o uplatnených nárokoch poškodených strán na náhradu škody.

K rozsahu a spôsobu okresným súdom vykonaného dokazovania v súvislosti so zisťovaním trestnej minulosti obžalovaného, ako súčasť zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, ktoré sa týkajú obžalovaného ako jednej zo skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu, krajský súd nemal žiadne námietky, preto z uvedeného dokazovania vychádzal.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ trikrát súdne trestaný, naposledy v roku 2008 trestným rozkazom Okresného súdu Prešov, vo všetkých troch prípadoch bolo odsúdenie zahladené. Z priestupkového referátu vyplýva, že obžalovaný bol priestupkovo postihnutý celkovo osemkrát, v prevažnej väčšine za priestupky na úseku verejnej dopravy.

Krajský súd pri ukladaní trestu prihliadal ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, ako ich určujú ustanovenia § 34 ods. 1 až 4 Tr. zákona a dospel k záveru, že primeraným úhrnným trestom v tomto prípade je trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Takto ukladaný krajský súd považuje za zákonný a primeraný, tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, dĺžke trvania trestného konania, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného a trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie. Krajský súd má za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu a účel trestu odňatia slobody sa dosiahne i bez jeho výkonu. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Vzhľadom k včas uplatneným a riadne odôvodneným nárokom poškodených strán na náhradu škody, krajský súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenému B. F. vo výške 1.865,- eur a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. škodu vo výške 135,91 eur.

Pri hodnotení zranení poškodeného je potrebné poukázať na závery znaleckého posudku K. K. C., ktorého bodové ohodnotenie podľa druhu poranení bolo určené na 60 bodov. Výška náhrady je v súlade s ustanovením § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. určená sumou 1.565,- eur, ktorú okresný súd správne poškodenému v súvislosti so zranením spôsobeným mu obžalovaným, priznal ako náhradu škody v súlade s § 287 ods. 1 Tr. poriadku.

Taktiež aj priznaná náhrada za škody na vozidle vo výške 300,- eur, ako rozdiel medzi výškou škody spôsobenej na vozidle poškodeného a sumou krytou z poistného plnenia, je zákonná a správna.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.